

Sygn. akt I C 1936/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 r. w G.

sprawy z **powództwa M. B.**

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki M. B. kwotę 6 000,00 zł (sześć tysięcy) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 18.09.2014 r.;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powódki M. B. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1 716,31 zł (jeden tysiąc siedemset szesnaście i 31/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. nakazuje pobrać od powódki M. B. od zasądzonego w pkt. 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 1 982,52 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt dwa i 52/100) tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 275,48 zł (dwieście siedemdziesiąt pięć i 48/100) tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1936/14

UZASADNIENIE

M. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 48 000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku drogowego z dnia 28 kwietnia 2014 roku z odsetkami ustawowymi oraz kwoty 356,95 zł tytułem kosztów leczenia poniesionych w związku z ww. zdarzeniem, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Nadto, powódka wniosła o zwolnienie jej od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 28 kwietnia 2014 roku w G. brała udział w wypadku komunikacyjnym. Na miejsce zdarzenia wezwano policję oraz pogotowie ratunkowe. W Szpitalu Miejskim nr (...) w G. stwierdzono u powódki stan po urazie komunikacyjnym, a także skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, uraz głowy oraz stłuczenie prawego biodra. Powódka kontynuowała leczenie w trybie ambulatoryjnym w ramach usług odpłatnych. W związku z odczuwanymi dolegliwościami powódka otrzymała 3-miesięczne zwolnienie z zajęć na siłowni oraz fitness, które są istotne z punktu widzenia wykonywanej przez nią pracy. Powódka w dalszym ciągu odczuwa skutki wypadku w postaci dolegliwości bólowych. Nadal stosuje leki przeciwbólowe. Wypadek wywołał u

powódki szereg cierpień fizycznych, ale także daleko idące skutki w sferze psychicznej. Wypadek zmusił powódkę do zmiany trybu pracy scenicznej. Powódka stała się bardziej lękliwa i ostrożna. Powódka wezwała pozwaną do dobrowolnej zapłaty stosownego zadośćuczynienia oraz odszkodowania. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała powódce kwotę 1200 zł tytułem zadośćuczynienia.

Postanowieniem z dnia 23 października 2014 roku powódka została zwolniona od uiszczania części kosztów sądowych, to jest od ich uiszczenia ponad kwotę 200 zł tytułem opłaty od pozwu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała, iż uznała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2014 roku i wypłaciła powódce kwotę 1200 zł tytułem zadośćuczynienia, a następnie kwotę 308 zł tytułem odszkodowania za zwrot kosztów leczenia. Jednocześnie wskazała, iż powódka nie przedstawiła żadnych środków dowodowych, które mogłyby w należyty sposób potwierdzić słuszność dokonania na jej rzecz dalszych wypłat. W ocenie pozwanej kwota 1200 zł przyznana powódce tytułem zadośćuczynienia stanowi adekwatną rekompensatę za wszystkie dolegliwości fizyczne i psychiczne, których doznała w związku z wypadkiem. Zaznaczyła, że badania lekarskie nie wykazały trwałych następstw zdarzenia na zdrowiu powódki, których przyczyną byłby przedmiotowy wypadek. Odnosząc się do roszczenia o przyznanie odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia w wysokości 356,95 zł, pozwana wskazała, że przyznała powódce kwotę 356,95 zł obejmujące usługi rehabilitacyjne (udokumentowane fakturą VAT nr (...)), zatem podtrzymywanie roszczenia przez powódkę w tym zakresie jest niezasadne. Pozwana zakwestionowała dalsze roszczenie powódki w tym zakresie tj. z tytułu zwrotu kosztów zakupu leków N., O., S. – powódka nie udokumentowała w należyty sposób zakupu tych leków. Przedłożyła jedynie recepty na wskazane leki, co nie oznacza, że zostały przez nią wykupione. Nadto z załączonej dokumentacji medycznej nie wynika, iż powódka mimo wskazań lekarza chciała zażywać lek N..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2014 roku około godziny 15:30 w G. przy ulicy (...), kierujący pojazdem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), podczas skrętu w lewo w ulicę (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującej pojazdem R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. B. jadącej na wprost z przeciwnego kierunku, w następstwie czego doszło do zderzenia pojazdów.

Sąd Rejonowy w Gliwicach, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt III K 992/15, uznał sprawcę wypadku za winnego popełnienia wykroczenia i wymierzył mu karę grzywny.

/okoliczności bezsporne/

Na miejsce wypadku wezwano funkcjonariuszy policji drogowej i karetkę pogotowia, która odwiozła M. B. do Szpitala Miejskiego nr (...) w G., gdzie stwierdzono u niej uraz głowy, skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenie prawego stawu biodrowego. Rozpoznano również nadpłytkowość w wywiadzie oraz stan po trepanacji czaszki i usunięciu torbieli podpajęcznej w 2000 roku. Powódka była konsultowana ortopedycznie i neurologicznie w dniu przyjęcia. W obu konsultacjach wykluczono przebieg urazu głowy i wstrząśnienie mózgu.

Po badaniach i konsultacjach powódkę przyjęto do obserwacji klinicznej w Oddziale (...) Szpitala Miejskiego nr (...) w G., gdzie przebywała w okresie od 28 kwietnia 2014 roku do 29 kwietnia 2014 roku. M. B. została wypisana ze szpitala w dniu 29 kwietnia 2014 roku z zaleceniem kontynuowania leczenia w trybie ambulatoryjnym oraz okresowym stosowaniem kołnierza S..

/dowody: karta informacyjna wraz z wynikami badań k. 16-18, skierowanie z dn. 29.4.2014 r. k. 20/

Powódka kontynuowała leczenie powypadkowe u neurologa i ortopedy. Stale pracowała zawodowo.

Leczenie ortopedycznie obejmowało jedną wizytę w dniu 12 maja 2014 roku, podczas której powódka otrzymała skierowanie do poradni neurologicznej.

Leczenie neurologiczne powódki obejmowało 3 wizyty lekarskie. Stosowano leczenie objawowe. W dniu 3 czerwca 2014 roku powódka otrzymała recepty na wykupienie leków O. i S.. Podczas wizyty dnia 9 września 2014 roku powódka otrzymała skierowanie do wykonania badania rezonansem magnetycznym odcinka C kręgosłupa. Badanie to zostało wykonane po ponad roku, podczas jednodniowej hospitalizacji w Klinice (...), Traumatologii i Onkologii Narządu (...) nr 1 w S. (24 czerwca 2015 r. – 25 czerwca 2015 r.) – poza dyskretnym pogrubieniem więzadła podłużnego tylnego na poziomie C5/C6 i C6/C7 bez innych patologii. W dokumentacji medycznej powódki z dnia 9 września 2014 roku specjalista neurolog odnotował informację następującej treści: „N. - nie chce”.

Powódka odbywała także zabiegi rehabilitacyjne odpłatne w kwocie 308 zł.

/dowody: pismo k. 105, karta informacyjna k.120-121, rachunek k. 267, wynik badania k. 268, skierowanie z dn. 26.10.2015 r. k. 269, oświadczenie z dn. 6.6.2014 r. k. 27, dokumentacja medyczna k. 23-25, skierowanie do poradni neurologicznej k. 21-22, faktura (...) z dn. 16.5.2014 r. k. 32, recepty z dn. 3.6.2014 r. k.37, baza leków k. 38-41/

M. B. korzysta z pomocy psychologa. Powódka rozpoczęła leczenie przed wypadkiem co wiązało się z innymi dolegliwościami. Obecnie kontynuacja leczenia ma częściowo związek z przedmiotowym zdarzeniem.

/dowody: zaświadczenie z dn. 16.6.2014 r. k. 26, przesłuchanie powódki k.321/

Powódka nosiła kołnierz ortopedyczny przez okres około 2 tygodni po wypadku, a przez około jeden tydzień korzystała z pomocy osób trzecich przy ubieraniu się oraz przy zakładaniu kołnierza ortopedycznego. Zażywała i zażywa leki przeciwbólowe. Nie przybywała na zwolnieniu lekarskim, ale musiała ograniczyć swoją pracę sceniczną – pracując jako aktorka w Teatrze A w G. nie może wykonywać niektórych układów choreograficznych. Stała się bardziej ostrożna. Obecnie prowadzi zajęcia w zakresie (...) bardziej teoretycznie – przed wypadkiem prowadziła pełne treningi. Ze względu na dolegliwości bólowe nie potrafi wykonywać zawodu krawcowej. Przed wypadkiem powódka nie leczyła kręgosłupa. Odczuwa silny stres związany z prowadzeniem samochodu. Powódka stała się bardziej lękliwa, miała objawy depresyjne powypadkowe, bała się wejść do pojazdu.

/dowód: zeznania świadka A. C. k. 320-320v, zeznania świadka B. N. k. 320v, zeznania świadka B. G. k. 107v, zeznania świadka J. G. k. 108, przesłuchanie powódki k. 321/

W wyniku wypadku z dnia 28 kwietnia 2014 roku M. B. doznała powierzchownych obrażeń o charakterze potłuczenia ogólnego i skręcenia odcinka C kręgosłupa. Powypadkowy, trwałe i długotrwałe uszczerbek na zdrowiu powódki nie istnieje. Krótkotrwałe leczenie powypadkowe powódki pozwoliło na powrót do prawidłowego stanu zdrowia sprzed wypadku. Biegły sądowy ortopeda-traumatolog lek. med. J. S. stwierdził, że wypadek z dnia 28 kwietnia 2014 roku nie spowodował żadnych następstw w komforcie życia powódki sprzed i po wypadku.

/dowody: opinia biegłego sądowego k. 247-251, pisemna opinia uzupełniająca k. 278-282/

Pismem z dnia 21 lipca 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 28 kwietnia 2014 roku oraz kwoty 678 zł tytułem odszkodowania. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwana przyznała powódce kwotę 1200 zł, a następnie decyzją z dnia 9 lutego 2015 roku kwotę 308 zł z tytułu kosztów leczenia FV (...).

/dowód: pismo z dn. 21.7.2014 r. k.28-31, decyzja z dn. 8.2.2015 r. 96, pismo pozwanej k. 35/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o wymienione wyżej dowody z dokumentów, opinię biegłego sądowego specjalisty ortopedy-traumatologa, a także w oparciu o zeznania świadków oraz przesłuchanie powódki, którym Sąd dał wiarę.

Zarówno treść dokumentów, które stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego, jak ich autentyczność nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, wobec czego ocenił je w pełni jako wiarygodne.

Sąd przydał moc dowodu sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego sądowego, oceniając ją jako fachową, logiczną i pełną. Wnioski opinii zostały sformułowane przez biegłego sądowego po analizie dokumentacji medycznej dotyczącej powódki, a także wyników badania powódki, które – zważając na doświadczenie biegłego – nie budziły wątpliwości Sądu co do ich rzetelności.

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego radiologa albowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, a przeprowadzenie tego dowodu zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania. Nadto Sąd uchylił postanowienie z dnia 11 czerwca 2015 roku w punkcie 4 odnośnie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego neurologa wobec cofnięcia tego wniosku dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części to jest do wysokości zasadzonej w punkcie 1 wyroku kwoty 6.000,00 zł zadośćuczynienia .

Odpowiedzialność pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2014 roku była bezsporna. Opierała się ona na treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) oraz przepisu art. 822 § 1 k.c. w zw. Z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c. Sporna pozostawała jedynie wysokość należnych powódce zadośćuczynienia i odszkodowania.

Zachowując chronologię roszczeń przyjętą przez powódkę w pozwie, w pierwszej kolejności Sąd odniesie się do żądania zadośćuczynienia, a następnie odszkodowania.

I tak, zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty, zaś na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c. , w wypadkach takich, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z przytoczonych przepisów wynika, że zadośćuczynienie pieniężne może być przyznane poszkodowanemu m.in. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, że zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp., zaś celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie "odpowiedniej sumy" zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony, niemniej w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. I tak, zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (porównaj: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 roku, sygn. akt I CKN 969/98, LEX nr 50824 oraz z dnia 28 września 2001 roku, sygn. akt III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Za niedopuszczalne uznaje się przy tym stosowanie jakichkolwiek mechanizmów przy wyliczaniu wysokości zadośćuczynienia, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 5 października 2005 r. (I PK 47/05, M.

P. Pr. 2006 r. z. 4 poz. 208) oraz z dnia 28 czerwca 2005 r. (I CK 7/05, nie publ.) wskazując, że procentowo określony uszczerbek służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia. Należne poszkodowanemu (pokrzywdzonemu czynem niedozwolonym) zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentu uszczerbku na zdrowiu. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie, nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.

Oceniając zaprezentowane dowody Sąd uznał, że należne powódce zadośćuczynienie wynosić winno łącznie kwotę 7 200 zł, przy uwzględnieniu wypłaconej już na etapie postępowania likwidacyjnego kwoty 1 200 zł.

Na potrzeby niniejszego postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedy-traumatologa, celem ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu powódki oraz rokowań na przyszłość. Zgodnie z opinią biegłego ortopedy Sąd uznał, iż z przyczyn ortopedycznych nie doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu, a krótkotrwałe leczenie wypadkowe powódki pozwoliło na powrót do prawidłowego stanu zdrowia sprzed wypadku z dnia 28 kwietnia 2014 roku.

Sąd w niniejszym postępowaniu dokonał również oceny innych aspektów doznanej przez powódkę krzywdy – a mianowicie tych okoliczności, które nie wynikają bezpośrednio ze skonkretyzowanego uszczerbku na zdrowiu (tj. możliwego do procentowego oszacowania upośledzenia funkcji organów albo całego organizmu), lecz z tego, w jaki sposób zdarzenie, w którym uczestniczyła powódka, odbiło się na jej życiu osobistym, społecznym. Dolegliwości związane z wypadkiem utrudniły jej samoobsługę, a w związku z tym przez okres po wypadku musiała korzystać z pomocy innych osób z uwagi na mniejszą sprawność. Powódka nadal odczuwa wysoki poziom lęku związanego z uczestnictwem w ruchu drogowym albowiem obawia się ona ponownego udziału w kolejnej kolizji. W związku z koniecznością ograniczenia aktywności zawodowej i życiowej po wypadku nastrój powódki obniżył się – pojawiły się objawy depresyjne.

Mając na uwadze wszystkie powyżej wymienione negatywne następstwa zdarzenia, Sąd uznał, że rozmiarowi doznanej przez powódkę krzywdy wynikającej z przedmiotowego zdarzenia, jak też następstwom, jakie wywołał uraz w jej życiu osobistym odpowiada zadośćuczynienie w kwocie 7 200 zł. Jako że na etapie przesądowym powódce wypłacono zadośćuczynienie do kwoty 1200 zł, zasądzeniu na jej rzecz podlegała pozostała kwota w wysokości 6 000 zł.

Jak wyjaśniono na wstępie, na kwotę dochodzoną przez powódkę składało się odszkodowanie za poniesione koszty leczenia związane z wypadkiem z dnia 28 kwietnia 2014 roku. W toku postępowania dowodowego Sąd ustalił, że na rzecz powódki została przyznana przez pozwaną kwota 308 zł, która dotyczyła odbytej przez powódkę rehabilitacji. W ocenie Sąd w pozostałym zakresie powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia albowiem nie przedstawiła stosownych dowodów dokonania zakupu leków, na które otrzymała recepty. Co więcej, wątpliwości co do rzeczywistego zakupu leków budzi adnotacja zamieszczona w dokumentacji medycznej powódki świadcząca, iż jednego z leków - N., co do którego wnosi o zwrot kosztów zakupu, powódka nie zażywała. Przepis art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu przez osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić należy, że samo twierdzenie powódki nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnych dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00). W razie zaś ich nieudowodnienia, Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywa ciężar dowodu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. III CRN 26/75). Wobec powyższego Sąd uznał, że żądanie przekraczające zasądzoną w punkcie 1 sentencji wyroku kwotę odnośnie zadośćuczynienia jest wygórowane i nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy, zaś roszczenie o odszkodowanie częściowo do kwoty 308,00 zł zostało spełnione przed wniesieniem pozwu a w pozostałym zakresie niewykazane stąd Sąd oddalił powództwo w tym zakresie, orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonych kwot Sąd orzekł z mocy przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała postępowanie

w 12,20 %, wobec czego pozwana winna ponieść 12,20 % kosztów postępowania, które łącznie wyniosły 5473,40 zł. Na kwotę tę złożyły się koszty poniesione przez powódkę w kwocie 3326,40 zł (opłaty od pozwu 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 2.400 zł, wykorzystana zaliczka na opinie biegłego 709,40 zł, opłata od złożenia dokumentu pełnomocnictwa 17 zł) oraz poniesione przez stronę pozwaną 2.417 zł (wynagrodzenie pełnomocnika 2.400 zł i opłata od złożenia dokumentu pełnomocnictwa 17 zł). W wyniku dokonania stosunkowego rozliczenia kosztów procesu między stronami, powódka zobowiązana była do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 1 716,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym także orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

W punkcie 4. i 5. sentencji wyroku, stosując przyjętą zasadę rozliczenia kosztów procesu, na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobranie od powódki oraz od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwot tymczasowo wydatkowanych z budżetu tej jednostki na pokrycie nieziszczonych części opłaty od pozwu, która wyniosła 2258 zł.

SSR Grzegorz Korfanty